

N:o 57.

Af Herr **J. Jonasson** från Calmar län: *Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om Kongl. Maj:ts medverkan för åstadkommande länderna emellan af en allmän afväpning.*

Den bekymmersamma ekonomiska ställning, hvori vårt fädernesland under de sednare åren råkat, har föranledt hvar och en fosterlandsvän att söka göra sig reda för anledningarne till detta obestånd och de möjliga botemedlen emot detta, ej blott inom vårt land utan i hela Europa öfverklagade onda. Äfven jag har i min ringa mån sökt rigta min uppmärksamhet på detta viktiga ämne och kommit till den öfvertygelsen, att någon varaktig förbättring i vår och andra länders ekonomi icke kan påräknas, så länge staterna skola använda den ojemförligt största delen af sina inkomster på ett så ytterst improduktivt ändamål, som till den stora krigspersonal, taktik, krigshävar och örlogsflottor årligen utgå. Granskar man de siffror, som statistiken rörande detta ämne lemnar oss, kommer man till ett i sanning förfärande resultat. Man har svårt att föreställa sig att man lefver i kristendomens nittonde sekel, man frestas snarare att tro, det Europa är barbariets hemvist, än att det är civilisationens och humanitetens, då så oerhörda penningesummor användas årligen på att anskaffa och underhålla materiel till medmänniskors lemlästade och förstörande i massa. Och dessa penningar skola folken med svett och möda anskaffa samt derjemte offra lif och blod, när den människosläktets gissel, som man kallar krig, svänges öfver land och riken. Onekligen ligger något förnuftsvidrigt i detta förhållande, och man har allt emellanåt sett mer och mindre tydliga spår till en reaktion i folkens sinnen emot de sällan af dem framkallade krigen. Inom det härad jag har den äran att representera, omtalas ofta huru under fejd emellan Sverige och Danmark all-

mogen i denna då varande gränsort slöt en så kallad bondfred med sina Blekingska grannar, lemnande åt andra att förstöra hvarannan, hvartill de för sin del hade lika liten lust som anledning, och den idé, som låg till grund för dylik bondefred, synes i våra dagar utveckla sig mer och mer hos folken, under det regenterna allt mindre uppmärksamma densamma.

Klart är dock att under närvarande tid, då staterna stå väpnade mot hvarandra, denna idé icke kan praktiskt tillämpas med mindre än alla på en gång omfatta densamma. Början måste dock göras af något folk. Skulle det ej vara den stat värdigt, som nu i den ovanligt långa tidrymd af femtiofem år åtnjutit fredens välsignelse, att räcka en vänlig hand till sina bröder på civilisationens arbetsfält och, under det den hittills skedda uppmaningen till afväpning utgått från Furstarne allena, låta höra ett fridsrop ur folkrepresentanternas hjertan, så mycket mera som i all synnerhet Sveriges finansiella ställning gifver vid handen, att krigsvapen bättre behöfde användas till plogbillar, än att med dem uppoffra sina söners blod?

Att vår folkliga och fridsälle Konung skall frambära detta fridsrop till Europas Regenter och folk derom är jag öfvertygad.

Jag anser det derföre icke kunna misstyckas då jag vördsamt föreslår,

att Riksdagen ville till Kongl. Maj:t ingå med underdånig skrifvelse det Kongl. Maj:t täcktes räcka handen åt alla Europas Regenter och representationer till allmän afväpning och att med Sverige besluta en för evigt stående fred.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsammast.

Stockholm den 22 Januari 1869.

J. Jonasson,
från Calmar län.
